

בע"א (חדרה) 12699-01-16 - אלא לבנאוי נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 12699-01-16 - אלא לבנאוי נ' עיריית חדרהשלום חדרה

בע"א (חדרה) 12699-01-16

אלא לבנאוי

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[12.06.2016]

כבוד השופטת רקפת סגל מוהר

החלטה

מונחת בפני בקשת המבקשת להישפט ו/או לביטול דו"ח חניה.

בהתאם להסכמת הצדדים ניתנת החלטה זו על בסיס טענותיהם בכתב בלבד.

רקע וטיעוני הצדדים

בתאריך 23.7.12 נרשם לרכבה של המבקשת, מ.ר. 39-108-62 (להלן: "הרכב"), דו"ח חניה מס' 251383-7-1

בגין עבירה של חניה ללא תשלום אגרה (להלן: "הדו"ח").

המבקשת טוענת כי:

· דבר קיום הדו"ח נודע לה לראשונה רק בסוף חודש דצמבר 2015, במהלך בדיקה אקראית מול המשיבה.

· היא מעולם לא קיבלה לידיה את הדו"ח כמצוות המחוקק, לא בדרך של הצמדתו לרכב ולא בדואר רשום ו/או

בכל דרך חוקית אחרת.

· מכיוון שמדובר בעבירת קנס מסוג חטא אשר לטענת המשיבה בוצעה בשנת 2012 מבלי שהוגש בגינה כתב אישום,

הרי שהקנס שהוטל על המבקשת בגינה התיישן.

· לחלופין וגם ככל שהמשיבה תוכיח את ביצוע העבירה, הרי על בית המשפט יהיה להורות על ביטול הדו"ח מטעמים

של הגנה מן הצדק שכן בנסיבות המקרה לא תוכל המבקשת לנהל את הגנתה לאור השיהוי הרב הכרוך במעשי

המשיבה והנזק הראייתי שנגרם למבקשת.

המבקשת, המכחישה את ביצוע העבירה המיוחסת לה בדו"ח, טוענת כי ככל הנראה מדובר בעבירה שבוצעה על ידי

אחר "שלא ניתן להיזכר מי הוא מחמת חלוף הזמן מאז ועד היום".

מנגד טוענת המשיבה כי:

· הודעת תשלום הקנס הראשונה בגין הדו"ח נשלחה אל כתובתה הרשומה של המבקשת בדואר רשום ולא נדרשה. מאז שהקנס הפך חלוט, נשלחו אל המבקשת דרישות תשלום נוספות בדואר רגיל ורשום והן לא שולמו על ידה.

· בתאריכים 12.8.14 ו- 17.8.14 הוטלו על המבקשת עיקולי בנקים, ביום 8.1.15 נמסר לבני משפחתה צו עיקול ברישום (והם הביעו התנגדותם לו) וביום 16.3.15 בוצע בביתה עיקול מטלטלין בפועל, כשגם הפעם התנגדו דיירי הבית לביצועו. דהיינו, המבקשת ידעה אודות הדו"ח לפחות מאז חודש ינואר 2015 אך בחרה שלא לעשות דבר ואף לטעון כי נודע לה עליו לראשונה רק בחודש 12/15.

· לנוכח הודעות תשלום הקנס שנשלחו אל המבקשת בדואר רשום ולא נדרשו מאז - 7.3.13, דהיינו כ- 8 חודשים לאחר מועד ביצוע העבירה, הרי שלא ניתן לטעון כי זו התיישנה.

· לגופו של עניין - סעיף 27 ב לפקודת התעבורה קובע חזקה לפיה: "נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב באותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדתו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין...".

מאחר ובמועד הרלבנטי לביצוע העבירה הנוטענת הופיעה המבקשת ברישומי משרד הרישוי כבעלת הרכב הנדון, הרי שמשמעות תשלום הקנס נשלחו אל המען הרשום שלה כדיון, יש לראותה כאחראית לביצוע העבירה המיוחסת לה. הראיות וטענות הצדדים בסיכומיהם בכתב

בסיכומיה בכתב טוענת המבקשת כי "כתובתה המעודכנת היא שכונת מארג' אלגוזלאן בעיר באקה אל גרביה" ולא הכתובת המופיעה באישור משלוח דבר הדואר הרשום שנשלח אליה ביום 7.3.13 - "שכונת באקה אל גרביה, באקה אל גרביה". עוד טוענת המבקשת כי מאישור המשלוח הראשון עולה שבדבר הדואר שנשלח אליה (ללא אינדיקציה לכך שמדובר בהודעת תשלום הקנס הנדונה דווקא), לא צוין כל פרט מזהה נוסף כגון שם אביה או מספר תעודת הזהות שלה.

בכל הנוגע לעיקולים אשר לטענת המשיבה בוצעו בחשבון הבנק שלה ובביתה, טוענת המבקשת כי "מעולם לא הגיעו אליה מעקלים ו/או גובי מס מטעם המשיבה וכי דו"חות העיקול שצורפו לתגובת המשיבה מפוברקים וכוזבים בעליל". לגופו של עניין טוענת המבקשת כי המשיבה לא הוכיחה את ביצוע העבירה נשוא הדו"ח כנדרש.

המשיבה, החוזרת על תגובתה בכתב לבקשה, מוסיפה וטוענת כי משהיא הוכיחה ששלחה את הודעת תשלום הקנס הראשונה אל כתובתה של המבקשת הרי שהיא עמדה בנטל המוטל עליה והעבירה לא התיישנה. לתמיכת עמדתה מפנה המשיבה אל קביעת בית המשפט בבע"א 1308-03-14 אסולין נ' עירית קרית ביאליק לפיה: "בעבירות קנס קיימת חזקה עובדתית לפיה רואים את דבר הדואר כנמסר לנמען לאחר 15 ימים ממועד משלוחו בדואר רשום. חזקה זו ניתנת לסתירה בין היתר אם הנמען הוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן (כאשר המקרה המובהק להימנעות מלקבל את דבר הדואר הוא אי דרישתו על ידי הנמען)".

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשת המבקשת, בתגובת המשיבה על נספחיה ובסיכומי הצדדים, מסקנתי היא כי דין הבקשה להידחות. ואלה הם נימוקי:

· העבירה נשוא הדו"ח שנרשם למבקשת הינה עבירת קנס מסוג ברירת משפט, דהיינו עבירת "חטא" שתקופת ההתיישנות הקבועה לגביה בחוק היא שנה (ר' לשון סעיפים 9 ו-225א (א) לחסד"פ המטילים על המשיבה חובה לשלוח למבצעי עבירות מסוג זה את הודעות תשלום הקנס בתוך שנה מיום ביצוע).

תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת כי: "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". כלומר, במקרים בהם נשלחת ההודעה בדואר רשום, קיימת חזקת מסירה והנטל להוכיח את אי ההמצאה, עובר אל הנמען. ברע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם קבע בית המשפט העליון כי: "בבסיס חזקת המסירה בדואר עומד טעם כפול: האחד עניינו בחובה החוקית של כל תושב לעדכן את מרשם האוכלוסין על כל שינוי במענו...הטעם השני טמון בניסיון החיים והשכל הישר המלמדים כי מסמך שנשלח בדואר מגיע ליעדו ברוב המקרים...עוד מלמד הניסיון כי מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען...זוהי קביעה נורמטיבית הזקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור החזקה..."

· הודעת הקנס ואישורי משלוח דרישות התשלום שהוצגו מטעם המשיבה, מלמדים על שליחתם (כשעל דרישת התשלום מופיע מס' תעודת הזהות של המבקשת) בדואר רשום אל כתובתה הרשומה של המבקשת במשרד הרישוי (שכונת באקה אל גרביה בבאקה אל גרביה) ביום 7.3.13, דהיינו בתוך תקופה של פחות משנה מאז מועד ביצוע העבירה וכן ביום 4.5.14. בהעדר ראיה שתסתור את חזקת המסירה, כגון אישור שילמד על עדכון כתובת חדשה של המבקשת במשרד הפנים בתקופה הרלבנטית ולנוכח טענתה הסתמית בהקשר זה לפיה כתובתה "המעודכנת" (למתי? - ר.ס.מ) היא אחרת, הנני קובעת כי ההודעה ודרישות התשלום נמסרו למבקשת, בשעתן, כדין.

· בהסכמתה למתן ההחלטה בבקשה על בסיס טיעוני הצדדים בכתב בלבד, ויתרה המבקשת על האפשרות לחקור את גובי המס אשר על פי הראיות שצורפו לתגובת המשיבה ביצעו את העיקול ברישום בביתה - כשעל מסמכי הביצוע מופיע מס' תעודת הזהות שלה - ולפיכך אין לי אלא לדחות את טענתה הבלתי מבוססת להיות דו"חות העיקול כוזבים או מפוברקים.

· המשיבה צרפה לתגובתה את הדו"ח נושא הודעת תשלום הקנס ממנו עולה כי במועד ביצוע העבירה הנטענת חנה רכבה במקום המחייב תשלום אגרה מבלי שזו שולמה. בויתורה על חקירת הפקח שערך את הדו"ח, ויתרה המבקשת ממילא גם על אפשרותה לסתור את הטענה העומדת בבסיסו ולפיכך - גם בעניין זה אין לי אלא לדחות את טענותיה בדבר אי הוכחת ביצוע העבירה על ידי המשיבה.

· בהיותה הבעלים הרשום של הרכב במועד הנדון ומשטענתה כי מדובר בעבירה שכל הנראה בוצעה על ידי אדם אחר לא בוססה, גם היא, בדבר, הרי שלנוכח הוראת סעיף 27ב לפקודת התעבורה הנ"ל, רשאית היתה המשיבה לראות בה כמי שנהגה ברכב באותה עת.

סוף דבר

לאור הפסיקה בדבר חזקת התקינות העומדת לזכות המשיבה כמפורט לעיל ולנוכח החלטת המבקשת להימנע מלחקור את עדי המשיבה שעה שהיה בידיה לעשות כן, אני מחליטה לדחות את הבקשה. המבקשת תשלם את הקנס לרבות הפרשי ההצמדה והריבית שנתווספו לו עד למועד בו הוגשה בקשתה הנוכחית - 7.1.16, וזאת לא יאוחר מיום 31.7.16.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים, בדואר רשום.

ניתנה היום, ו' סיוון תשע"ו, 12 יוני 2016, בהעדר הצדדים.